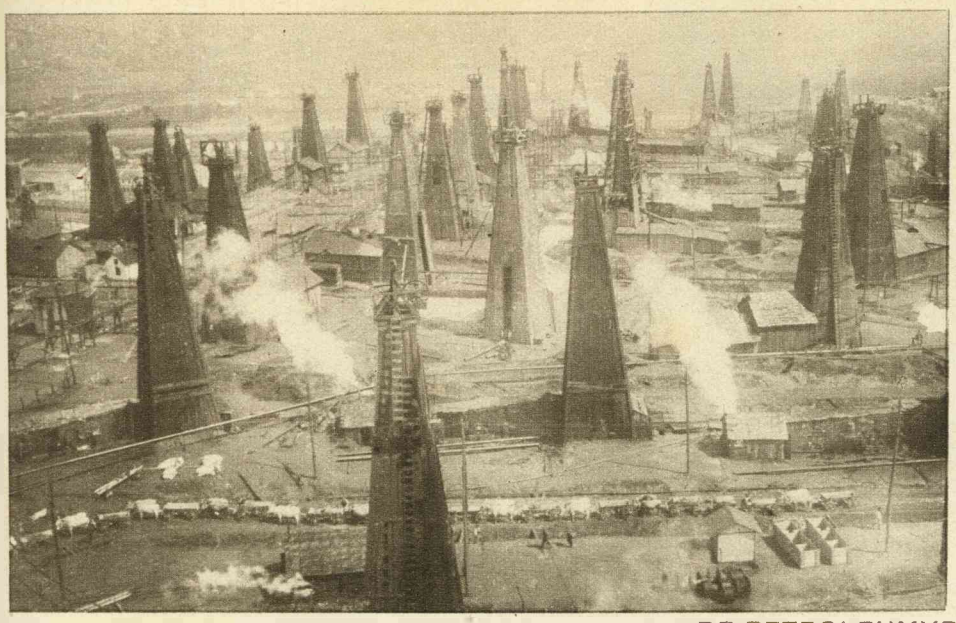
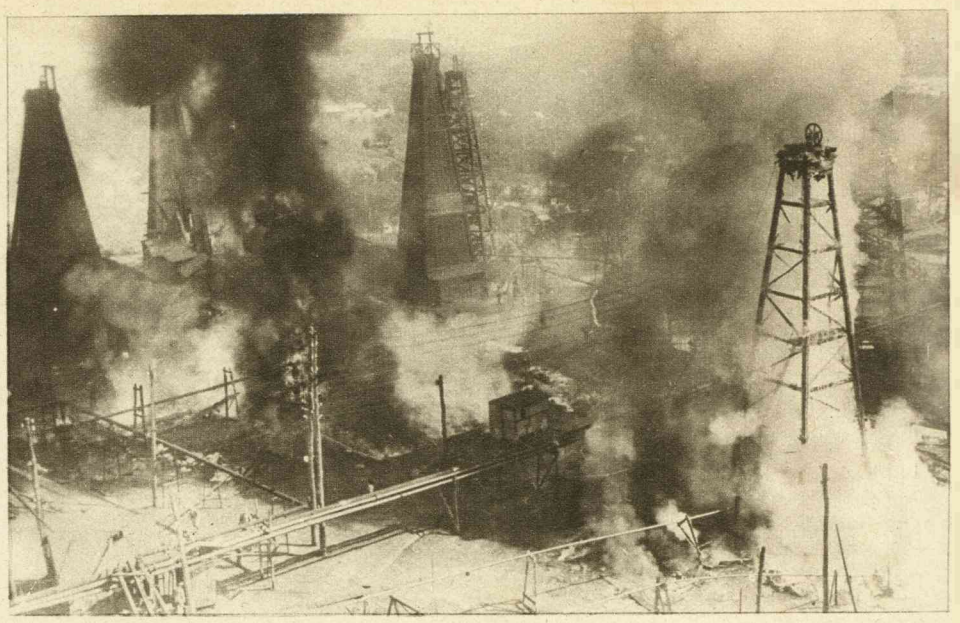

DE PETROLEUMVELDEN IN ROEMENIË.

Wij brengen op deze pagina een drietal interessante foto's van de petroleumterreinen in Roemenië, een der rijkste oliestreken ter wereld, waar jaarlijks voor millioenen aan olie en benzine gevonden wordt. — De petroleum, ook wel aardolie genoemd, heeft als middel ter verlichting, naast de meer moderne verlichtingsmiddelen als gas en electriciteit, nog steeds haar plaats — zij het dan ook een bescheiden — weten te handhaven. Zij is in haar natuurlijken of ruwen toestand in den regel niet geschikt om ter verlichting te dienen; zoowel wegens haar bijmengselen als wegens haar ontvlambaarheid moet zij vooraf een zuivering ondergaan. Voor sommige soorten is een eenvoudige distillatie voldoende; andere vereischen wegens haar zwavelverbindingen een meer krachtige behandeling met natronloog en zwavelzuur. De waarde der ruwe olie is grootendeels afhankelijk van haar soortelijk gewicht; hoe zwaarder de soort is, hoe minder lampolie zij levert. Om de olie boven den grond te krijgen, maakt men tegenwoordig gebruik van de meest vernuftige en ingenieuze boortorens, waarvan de linker afbeelding, welke genomen werd op het Moreni-terrein der Koninklijke Petroleum-Maatschappij, een aantal in beeld brengt. De foto rechts werd vervaardigd tijdens een brand op een der terreinen van genoemde maatschappij. Een dergelijke brand is niet met water te blusschen, doch moet verstikt worden met zand. *(V.F.B.)*

kamp's, oranje- van LongaeVita-elixir te onderscheiden, maar van liefdes-elixir had ik nooit gehoord.

„Liefdes-elixir!" herhaalde ik peinzend. „Voor wien is dat?"

„Voor jou!" antwoordde Jochem, die mijn vrouwenhaat nooit had kunnen verstuwen. „Drink het uit, en je wordt verliefd op de eerste vrouw de beste, die je ziet!"

„Oef!" riep ik uit. „Prettig vooruitzicht! Heel attent van jou! Werkelijk. Waar heb je dat vandaan?"

„Ik heb het," zei Jochem langzaam, terwijl hij met zorg zijn afgoden rangschikte, „van een Yogi die ...."

„Dat is voldoende," viel ik hem haastig in de rede. „Ik vraag je niet naar bijzonderheden omtrent den naam en ouderdom van den vroegeren eigenaar; ik ben ook volstrekt niet nieuwsgierig naar de kleur van zijn haar of zijn oogen; ik wil alleen opmerken dat indien hij zoo wijs was geweest, als de Yogis verondersteld worden gewoonlijk te zijn, hij wel een beter cadeautje voor mij had mogen uitkiezen."

Jochem keek beleedigd op.

„Wat, Piet!" protesteerde hij, „deze weinige droppels zijn zeer kostbaar. Er zijn menschen die hun vermogen zouden willen geven voor dit kleine fleschje."

„O, daaraan twijfel ik niet," antwoordde ik spottend, „*alle* gekken zijn de wereld nog niet uit!"

Jochem zuchtte zichtbaar en zelfs zijn rug, terwijl hij over zijn koffer gebogen lag, demonstreerde zijn teleurstelling. Ongetwijfeld had Jochem het goed bedoeld en was 't au fond zijn schuld niet, dat ik voor de liefde ongevoelig was.

Ik begon systematisch zijn kamers te doorzoeken.

„Wat, voor den duivel, voer jij nou uit?" vroeg mijn gastheer geïrriteerd.

Ik krabbelde van onder den divan te voorschijn en de onverstoorbare pasja in 't geel begon dadelijk, heel attent, het stof van mijn jas te borstelen.

„Hoe weet ik," zei ik, „of je hier niet een of ander vrouwelijk creatuur van de Zuidzee-eilanden of Vuurland op je kamers verborgen hebt?"

„Je bedoelt . . . ?" vroeg Jochem gretig.

„Ik heb je reeds gezegd," hernam ik, „dat al de dwazen nog niet van de wereld zijn. — Ik ben er één van!"

„Dus je bent van plan den drank op te drinken?" vroeg Jochem ongeloovig.

„Dat ben ik!" was mijn antwoord. „Ik doe het teneinde je te overtuigen dat het opdrinken van eenige druppels rood vocht onmogelijk van invloed kunnen zijn op een mensch zijn verdere levenslot. Hoe moet ik het innemen?" vervolgde ik. „In water of in oude klare?"

„Doe zooals je zelf wilt!"

„Dan," ging ik dapper voort, „gebruik ik het „pur"!"

En zoo dronk ik den liefdedrank, terwijl Jochem en de gele man met den niet uit te spreken naam mij aanzagen; de eerste met een bemoedigenden glimlach op het gelaat, de ander met starre onverschilligheid.

Ik vond het liefdes-elixir niet onaangenaam van smaak; het had iets in zich van parfum.

„Wel," zei ik, nadat ik vijf minuten gewacht had, zonder dat ik physiek of psychisch de minste verandering bespeurde. „Wel, waarom werkt het nu niet? Ik kan nu juist niet zeggen, dat ik een wild verlangen gevoel naar het gezelschap van de zoogenaamde schoone sekse!"

„Dat komt terecht, ouwe vriend!" riep Jochem vroolijk uit, terwijl hij mij enthousiast op den schouder klopte. „Zoodra je maar een vertegenwoordigster van die door jou te lang verachte sekse ziet, ben je opeens tot over je ooren verliefd."

„Wel, dan was het maar het best om haar dadelijk op te sporen," hernam ik, „anders zou de kracht van jouw tooverdrank, als hij ten minste kracht bezit, uitgewerkt zijn, voordat ik de proef op de som had kunnen zetten. Apropos, hoe lang duurt de werking?"

„Dat . . . e . . . . weet ik niet precies!" antwoordde mijn vriend aarzelend. „Dat heeft de Yogi mij niet gezegd!"

„Ze zal toch niet langer duren dan een week wel? Er was maar zoo'n klein beetje! Ik ga dan maar dadelijk heen, maar doe jij me een plezier en kijk eens in de gang, want ik zag daar bij mijn komst een oude werkster bezig en . . . . daar wil ik mij niet aan wagen!"

Als een eclaireur ging Jochem mij voor naar de lift, terwijl zijn geel-zwarte sateliet mij als een gevangenbewaarder volgde.

Ik belandde veilig in de lift, doch nauwelijks ben ik beneden of een oude en een jonge dame wilden mijn plaats innemen. Ik keek dadelijk de jongste van het tweetal aan en dat was mijn geluk, want het vergif, pardon, de tooverdrank, begon onmiddellijk te werken. Dat was op zichzelf al opmerkelijk, maar het verwonderlijkste was, dat ik voor alles ter wereld niet had gewild, dat het anders was geweest.

Als in een droom ging ik opzij. Zoo, zoo! Dus dàt was nu liefde! Wat een vreemd gevoel was dat, een soort delirium dat mij doortrilde van het hoofd tot de voeten.

Ik had nog nooit zoo'n zonderling gevoel gekend; 't is iets dat niet te beschrijven is en alleen begrepen wordt door menschen, die zoo iets ook al eens ondervonden hebben.

Natuurlijk was ik dol nieuwsgierig den naam te weten van de jonge dame, die zoo'n indruk op mij had gemaakt. Ik keerde dus (ik was de straat reeds opgewandeld) naar het hotel terug en wachtte de nederdaling van den liftjongen af, om dien zoo omzichtig mogelijk te ondervragen.

„Zeg vriendje," begon ik, toen hij weer uit hoogere regionen was teruggekeerd, „ik bemerkte zooeven dat ik mijn . . . dasspeld kwijt ben. Kan ik ze soms in de lift verloren hebben?"

De jongen keek mij met zijn onbeschaamd gezicht aan en grinnikte:

„U bedoelt toch niet degene die op je das zit?"

Onwillekeurig greep ik naar mijn das.

„Hm! Neen . . . natuurlijk niet!" gaf ik ten antwoord. „Ik bedoel een andere, een heel kostbare, 't is een erfstuk. Ik ben altijd gewend haar in . . . . e . . . in mijn zak te dragen voor . . . de . . . veiligheid. Ik vrees dat ik haar verloren heb bij het uithalen van . . . e . . . van mijn zakdoek, snap je? Natuurlijk," ging ik verward voort, „moet ik ze

DE PETROLEUMVELDEN IN ROEMENIË.

Een boortoren in volle werking. De olie spuit de lucht in, wordt beneden in reservoirs opgevangen en loopt door kanalen naar een bassin, waar ze van zand en andere onreinheden gezuiverd wordt. De boring in de velden geschiedt volgens een nieuw Amerikaansch systeem, het z.g. Barker Rotary-systeem, waaraan zeer groote voordeelen verbonden zijn. *(V.F.B.)*

„DE ONBEKENDE VROUW".

Met veel succes wordt door de Koninklijke Vereeniging „Het Nederlandsch Tooneel" voor 't voetlicht gebracht „De onbekende Vrouw", regie A. v. d. Horst. Wij brengen het slot van het 4e bedrijf in beeld. V.l.n.r.: Raymond — C. van Kerckhoven Jr.; Dr. Chesnel — J. de Jong; Jacqueline — Mevrouw v. d. Horst-v.d. Lugt Melsert; Lucien Fleuriot — A. van Dalsum: Noël — Folkert Kramer. *(Foto Couvée)*